בס"ד

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

להתחיל כל יום מחדש

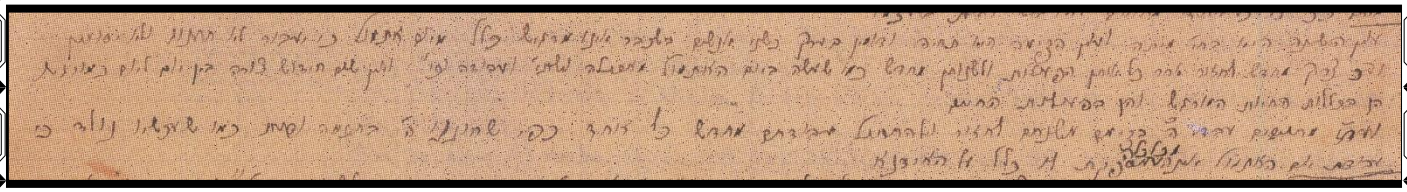

להתחיל כל יום מחדש

ענין השינה היא בחינת מיתה, וענין הקימה היא תחיה. ודומין בערך כשני אנשים, בשכבר אינו מרגיש כלל מיום אתמול כי יעבור, לא תענוג ולא יסורין. ועל כן צריך מחדש לחזור אחר כל אותן הפעולות ולשנותן מחדש, כמו שעשה ביום האתמול מאכילה ושתיה ועבודה וכו', ואין שום חידוש צורה בין יום ליום כמורגש הן בכללות החיות המורגש והן בפעולות החיים.

ועד"ז מחויבים עובדי ה' בקומם משנתם לחזור ולהתחיל עבודתם מחדש, כל אחד כפי שחוננו ה' בחכמה ודעת כמו שעכשיו נולד, כי עבודת יום האתמול אינה מכלכלת ומספקת לו כלל על האידנא.

חברים יקרים: בודאי אתם מבינים את חשיבות פעולותיה של אור הסולם ונהנים מפרותיה
אור הסולם זקוקה לתמיכתכם, היו שותפים!!!
תוכלו לתמוך בנו בהוראת קבע או באופן חד פעמי, כל אחד כפי מתנתו הרחבה, כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים.(ניתן ליצור קשר בטלפון 050-4194229)

לע"נ ר' בנימין בן ר' שלמה נלב"ע י"ב מרחשון ה'תשע"ז תנצב"ה. לע"נ איתי בן חיים הי"ד.
לקבלת העלון שלחו בקשה למייל d052769144@gmail.com

מתיקות

נשמת התורה

שנה ב'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת וישב ה'תשע"ט

בעניין עבודות משיח בן יוסף ומשיח בן דוד

'אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן'. מבואר בפרשה אשר יעקב אבינו אהב את יוסף מכל בניו ועשה לו כתונת פסים. ויש להבין מדוע אהבו מכל בניו עד שגילה לו את כל הסודות שקיבל מבית מדרשם של שם ועבר שהם היו הסודות שקיבל אדם הראשון. אלא ידוע שישנם ב' משיחין, משיח בן דוד שהוא יצא מיהודה, ומשיח בן יוסף. ותפקיד משיח בן יוסף להכין את הכלים למשיח בן דוד. וכמו שהאור החיים הקדוש כותב, שאין משיח רוצה לגאול עם הריקן מן התורה. ועיקר עבודת משיח בן יוסף הוא הכנת הכלים שענינו הוא גילוי רזי תורה, שעל ידיהם מתנקים הכלים מהזוהמה שדבקה בהם, והם ראויים לגילוי משיח בן דוד.

וע"כ אפשר לומר שבאופן יחסי משיח בן יוסף ומשיח בן דוד הם כמו גוף ונשמה. וכמו שאין שלמות של נשמה בפני עצמה בלא גוף, או להפך, כך אין שלמות כשכל אחד בנפרד. ולעתיד לבא עתידים משיח בן דוד ומשיח בן יוסף להתחבר, כמו שהנביא אומר: והיו לעץ אחד. רק שכמו שעכשיו אין הנשמה מאירה לגמרי בגוף, כך אין חיבור גמור בין משיח בן דוד למשיח בן יוסף. ושני המשיחין האלו הם סוד אור היחידה. וענין אור היחידה הוא התכלית של כל הבריאה של גילוי האחדות, להראות שמלכותו בכל משלה, ולגלות את רצונו של השי"ת להטיב לנבראיו. וזהו ענין יחודא עילאה ויחודא תתאה. שא"א לגלות את היחוד האמיתי אלא על ידי חיבור שני היחודים האלו. שיחודא עילאה הוא גילוי ההטבה של השי"ת, שזה האור בעצמו. ויחודא תתאה ענינו מצד הכלים, שאין גוף בעולם או איזשהו כלי או רצון שלא משמש לגלות את האור של ההטבה.

וכיון שמשיח בן יוסף עוסק עם הכנת הכלים ע"י גילוי רזי תורה, הוא סובל ביותר ומתגלגל בכל דור ודור בגוף גשמי שז"ס מה שכתוב על משה רבינו שקבור בתוך הקליפות. והיינו שזה החילוק הגדול בין נשמת משיח בן דוד, שנשמת משיח בן יוסף, כי כיון שמשיח בן יוסף ענינו להכשיר את הכלים, ע"כ צריך להתגלגל בגוף ממשי בכל דור ודור. שז"ס שהאריז"ל היה נשמת משיח בן יוסף כפשוטו, וכן הרמח"ל ובעל הסולם. כי כדי להכשיר את הכלים היו צריכים להתלבש בגוף גשמי ממש, משא"כ משיח בן דוד, נשמתו לא מתלבשת בגוף כלל אלא על הנשמה הזו נאמר שיושבת בפתחה של רומי ומחכה שמשיח בן יוסף יגמור עבודתו בהכנת הכלים, ואז האור יוכל להופיע. נמצאנו למדים שישנם ב' סוגי יסורים, משיח בן יוסף סובל טורח המלחמה עם הקליפות, ע"י שנלחם עמהם בטיהור העולם ע"י רזי תורה. וכמבואר בתחילת אדרא רבא שרבי שמעון בר יוחאי, קודם גילוי הסודות, אמר לתלמידיו שיזדיינו בכלי זיין רוחניים, שמבאר שם, כגון רומח וקירטא וכו'. כי גילוי רזי תורה זה מלחמה כפשוטו. ומשיח בן דוד, היסורים שלו הם, שלא יכול להתגלות כבוד ה' בעולם, ועדיין לא התגלה אור היחוד. וזה בחי' שיש שני צדיקים, שיש צדיקים שעיקר עבודתם לתקן את הנשמות של עם ישראל, והם יורדים לפרטים, שזה מצד משיח בן יוסף שמכין את כל הכלים והפרטים, שיהיו מוכנים לגילוי אור ה'. וישנם צדיקים מבחי' משיח בן דוד, שהם אינם עוסקים בפרטים אלא עסוקים בצער השכינה. ומבואר שענין צער השכינה הוא הצער של משיח בן דוד, שלא יכול להתגלות בעולם אור היחוד, בבחי' יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק.

וסוד גילוי משיח בן דוד לעומת משיח בן יוסף הוא שגילוי של משיח בן דוד נעשה בבת אחת, כמו שכתוב "פתאום יבוא אדון אל היכלו". וכמו שאמרו חז"ל שבא בהסיח הדעת. וכן מבואר בזוהר מאמר 'בלילא דכלה', שישנו זיווג רב פעלים ומקבציאל, שענין זיווג זה הוא הזיווג הכללי, על כל הפרטים של כל מה שנעשה במשך השיתא אלפי שני גילוי של בבת אחת, שכל הפרטים הם בעצם אחד,

שאם ננסה להמשיל זאת אצל האדם במשך חייו נוכל לראות זאת שאצל כל אדם יש חלק בחיים, שאז עיקר החיים שלו מתמקד בבנין גופו, כגון בזמן עיבורו, וכן אחר שנולד בזמן שיונק עד שגודל ומקבל דעת. הנה הזמן הזה, של בנין הגוף, שהוא זמן העיבור והיניקה של האדם, אי אפשר לומר שהאדם אינו חי אז, אלא ודאי שחי, אבל עיקר הקוטב שסביב זה נעים חייו הוא בנין גופו, משא"כ בהמשך החיים, שהגוף כבר נבנה, אז החיים שחי כבר אינם נבחנים לבנין גופו אלא 'לקיום' הגוף והמשכת תענוגים. ובזמן שממשיך תענוגים, שזה בזמן גדלותו, , אזי כל גופו מקבל את התענוג באופן כללי, כך שכל קומתו וחושיו מרגישים זאת. שזה נבחן לאור כללי שמקיף את כל אבריו. משא"כ בזמן העיבור והיניקה, הרגשת החיים שלו שהם לצורך בנין הגוף, הנה אז מרגיש את התענוג רק באופן פרטי. לדוגמא, בזמן היניקה, שאז מתחיל לילך על רגליו, הנה הגיע לו הרגש פרטי לרגליו שעד עתה לא יכלו ללכת ועתה יכולים ללכת, שזה הרגש של איבר פרטי. וכן שיניו שמתחילים לצמוח. והיינו שבזמן גדילת הגוף בזמן העיבור והיניקה התענוג אינו מיוחס לכללות הגוף אלא לפרטים, כי בזמן בנין הכלים התענוג מגיע לפרטים.

וזהו ממש ההבדל בין עבודת משיח בן יוסף לעבודת משיח בן דוד, שמשיח בן יוסף הוא זמן בנין הגוף המקביל אצל האדם לזמן היניקה והעיבור, שאז מגיעים לאברים רק הרגשים פרטיים. ומזה משתלשל ג"כ הענין שקודם שמתגלה משיח בן דוד, הנה רק פרטים יחידים, שבכל דור ודור יכולים לזכות לשלמותם, אבל כללית הדור עדיין לא יכולים לזכות לזה. כי באופן כללי זה רק זמן הכנת כלים. והגילוי של משיח בן דוד מקביל אצל האדם בזמן שכבר עבר את זמן בנין הגוף בעיבור ויניקה, ויכול כבר להמשיך את התענוגים לכל גופו, שמרגיש זאת בהרגשה כללית מקפת כל קומתו באחדות נפלאה, שזה בחי' פרצוף המוחין. ועיקר המלחמה של הסט"א הוא שלא להמשיך את 'פרצוף המוחין', שזה האור הכללי, אלא רוצים להשאר רק בפרטים. ובכל פעם שמשיח בן יוסף מתקן את הפרטים הם מקלקלים את התיקון והמלאכה רבה. ועל כן צריך לגלות בכל פעם סודות התורה גדולים יותר, כדי לנצח במלחמה. וכמו שהגשמיות מנצחים מלחמה ע"י פצצת אטום כך ישנם סודות התורה שהם כמו פצצת אטום שמתי שזה יתגלה אז ינוצח הס"א לגמרי, ואו אז יחברו כל הפרטים כאחד ויתלבש בהם האור הכללי של משיח בן דוד.

ועל כן יעקב אבינו, אשר ידע את גודל המלאכה העצומה המוטלת על כתפי יוסף הצדיק, שצריך להלחם בסטרא אחרא, אהב אותו ביותר, וגילה לו סודות גדולים מאד, שעמם יוכל לנצח את הס"א, וזה ג"כ הסוד של כתונת הפסים שעשה לו על שאר אחיו, שהוא השמירה שהמשיך לו שיעשה עבודתו נאמנה. ועל כן השבטים, גם כן לא הבינו את יוסף הצדיק. כי יוסף הצדיק, שעושה מלחמה עם הס"א, עושה זאת בתחבולות כדרך הלוחמים. וזה גם כן ענין שמו של יוסף, שהוא לשון הוספה. וכן זהו גם כן ענין שיוסף קיבל את 'שכם'. כי ע"י עבודת יוסף נוספים בכל פעם עוד פרטים לקומת הקדושה, ועוד חלקים נפרדים חוזרים ו'שכם' הוא לשון חלק, כמו שהפסוק אומר: ואני נתתי לך שכם אחד כל אחיך. 'שכם אחד' פירושו 'חלק' אחד נוסף. והיינו שאתה יש לך הכח לעשות מהחלק כל ע"י שעל ידך יצטרפו כל הפרטים וע"ז יאיר בך משיח בן דוד, שענינו הוא האור של האחדות המאיר בכל פרטי הכלים. שבת שלום לכולם.

יש לי מושג

דביקות ופירוד

כל נשמה היתה מקודם בריאתה בכלל עצמותו ית', אלא עם הבריאה, דהיינו עם הטבע של רצון לקבל הנאה שהוטבע בה, קנתה שינוי צורה ונפרדה מהשי"ת שכל ענינו רק להשפיע, כי שינוי הצורה מפריד ברוחניות כמו הגרזן בגשמיות. ונמצאת הנשמה דומה עתה לגמרי למשל האבר הנחתך מהגוף ונפרד ממנו, שאעפ"י שמקודם הפירוד היו שניהם האבר עם כללות הגוף אחד, והיו מחליפים מחשבות והרגשות זה עם זה, אבל לאחר שנחתך האבר מהגוף נעשו בזה שתי רשויות, וכבר אין אחד יודע מחשבותיו של השני וצרכיו של השני, ומכל שכן אחר שהנשמה נתלבשה בגוף של העולם הזה, נפסקו כל הקשרים שהיו לה מטרם שנפרדה מעצמותו יתברך, וכמו שתי רשויות נפרדות הם.

(כתבי הסולם)